

efter de mange indgaaende og fyldige Beregninger, som ikke mindst ved Udvalgets Formands Hjælp er blevet foretaget angaaende Arbejdsløshedsforsikringen i de sidste 14 Aar, tror jeg, man med nogenlunde Sikkerhed kan haabe paa, at det, der nu er sat ind i Loven, ogsaa vil kunne virke tilfredsstillende. At Kontrollen omlægges, saaledes at den i de almindelige Arbejdsløshedskasser ikke mere kommer til at hvile paa Arbejdsløshedskort, tror jeg ogsaa vil hjælpe til en bedre Administration af Loven. De Krav, der fremtidig vil blive stillet til Arbejdsgiverne med Hensyn til de Folk, de faar anvist fra de almindelige Arbejdsløshedskasser, er saa minimale, at jeg ikke tror, de vil være nogen Gene eller Hindring for Arbejdsgiverne. Og hvad Arbejderne angaar, tror jeg, at den større Ydelse, de kommer til at svare til Kasserne, vil bevirke, at de i egen Interesse vil hjælpe til, at Kontrollen bliver fuldt ud gennemført. Det er jo beklageligt at se, at der fra Tid til anden er foretaget Handlinger i urigtig Retning, men det kan vel lige saa lidt undgaaes paa dette Omraade som ved andre Foreteelser her i Livet, og man maa saa stole paa, at den større økonomiske Interesse, som de paagældende selv faar i Kasserne, vil bidrage til, at der bliver færre Misbrug af de Midler, der administreres gennem Arbejdsløshedskasserne.

Ved første Behandling udtalte jeg, at dersom vi kunde komme dertil, at der fra alle Sider kunde ses med lige Velvillie og lige Tillidsfuldhed paa Arbejdsløshedssagen, vilde meget være vundet, og naar det nu synes, som om vi er paa Vej til en saadan Forstaaelse, vil det Arbejde, der i denne Sag er gjort i dette høje Ting, ikke være gjort forgæves, men bidrage til at fjerne et af Stridspunkterne indenfor vort Folk. Det har været der for længe, men jeg haaber, at den Oraning, der nu kommer, maa bidrage til, at der bliver Rø om Sagen.

Med disse Ord skal ogsaa jeg anbefale, at man enstemmigt tiltræder det foreliggende Lovforslag.

Ordføreren (Stensballe): Overfor de Udtalelser, det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) fremsatte, kan jeg i det væsentlige henvise til, hvad jeg sagde ved anden Behandling; at genoptage den Diskussion, vi har ført i Udvalget om de forskellige Spørgsmaal, finder jeg her ikke nogen Anledning til. Der er imidlertid en Udtalelse, jeg gerne vil opholde mig noget ved. Det ærede Medlem omtalte her under tredje Behandling det Forslag, han fremsatte i

Udvalget, om Dannelselse af en Krisefond. Jeg skal da blot fremhæve, at i Virkeligheden gik det ærede Medlems Forslag ud paa, at Arbejdsgiverne skulde være ganske fritaget for at betale Bidrag, og at Byrden skulde paalægges Statskassen. Dette kunde vi ikke gaa med til, og derfor kunde vi ikke være med til at arbejde videre paa det Forslag. Efter Forslaget vilde Forholdet blive det, at hvis man regner med en Krisefond paa 3 Mill. Kr. og med det Medlemsbidrag, som blev indbetalt i Aaret 1922—23, vilde der være paaført Statskassen en ekstra Byrde i Forhold til, hvad der er vedtaget her ved anden Behandling, paa 2,3 Mill. Kr., og Kommunerne vilde ikke være blevet fritaget for noget næneværdigt. Og hvis vi skulde have været op paa 3,6 Mill. Kr., saaledes som Bidragene til Arbejdsløshedsfonden omtrent vil blive nu efter det ved anden Behandling vedtagne Forslag, vilde Statskassen komme til at betale 2,9 Mill. Kr., idet jeg stadig regner med Indbetalingen i 1922—23. Statens Bidrag vilde altsaa blive ret betydelig forhøjet. Derimod vil vi ved det foreliggende Lovforslag naa at faa Statens Bidrag til Fonden nedsat med ca. 1 Mill. Kr. — stadig beregnet efter Medlemsbidraget i 1922—23. Men ogsaa en anden Ting bevirkede, at vi ikke kunde gaa med til det stillede Forslag. Hvis man beregner, i hvilket Forhold Medlemmerne, Staten og Kommunerne i Henhold til dette vilde komme til at bidrage til Arbejdsløshedskrisefonden, viser det sig, at af de Penge, der skulde indgaa deri, skulde Medlemmerne betale 25 pCt., Staten 50 pCt. og Kommunerne 25 pCt. Statens Bidrag vilde med andre Ord blive lige saa stort som Medlemmernes og Kommunernes Bidrag tilsammen, medens Arbejdsgiverne, som sagt, slet intet skulde bidrage. Desuagtet skulde Staten ikke have mere Indflydelse paa Fondens Anvendelse, end den havde paa Anvendelsen af de vedtægtsmæssige Arbejdsløshedsunderstøttelser, idet det skulde være Arbejdsløshedsnævnet, der administrerede Fonden eller i hvert Fald indstillede til Ministeren, hvorledes der skulde forholdes med den. Men det er netop det Grundlag, vi har sagt, at vi ikke kunde acceptere. Vi har nu faaet vedtaget som Betingelse for at slippe Arbejdsløshedskortene, at Medlemsbidragene sættes op; vi har faaet dem sat op med ca. 8 pCt., saaledes at de nu for de vedtægtsmæssige Understøttelses Vedkommende andrager ca. 62 pCt.; men, for saa vidt angaar Krisefonden, vil Medlemsbidraget kun andrage ca. 25 pCt., og derfor er det naturligt, at vi har sagt,